

Cambres pròpies | Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 29/08/2018 a les 13:35

Per què camino sola

La sensació diària de despertar-me i pensar què em passarà avui, a qui coneixeré

Foto: Gemma Ventura

Això ha anat així: vaig anar a Galícia buscant arbres, cabres i poques cases. Vaig trobar el camino de Santiago o el camino em va trobar a mi, no ho sé. Vaig fer-ne un trosset només per curiositat: volia veure com era això de ser peregrino.

Vaig conèixer persones d'arreu del món amb pors i il·lusions que tampoc eren gaire diferents de les meves: la Kirsi té trenta anys, està cansada de treballar de mestra i vol escriure un llibre. L'últim dia vam tornar a coincidir i ens vam emborratjar i vam riure com si ens coneguéssim de sempre. I al mateix temps, la vida rural gallega: el temps lent, el cel (tan ample que havia de girar-me per veure'l sencer) ple d'estrelles, arbres immensos, les converses sense rellotges ni presses amb pastores, els rius congelats que em curaven els peus, sentir com el so que fan els boscos de dia és diferent del de nit.

Han estat 111 quilòmetres (106 a peu i 5 en un carro amb dos rucs que van aparèixer una tarda com un miracle). I el que m'enduc d'això és la sensació diària de despertar-me i pensar: què em passarà avui? A qui coneixeré? On aniré a parar? Aquest sentir-me viva, entregada. L'impuls de fugir del que conec per trobar-me amb el que és nou i imprevisible. Amb el repte. I també amb mi (amb les meves lluites i dèries, amb la meua solitud, amb el que soc). I amb els altres (veure com darrere de cadascú hi ha tota una història: des d'una italiana que vol ser poeta i escriu versos de nit perquè no pot dormir perquè el seu amic ronca *y es muy bruto decirle esto*; fins la grangera que tenia un hostel i quan va obrir la finestra de l'habitació va caçar una mosca amb la mà com si res. I de nit em va ensenyar el que estima de debò: les setanta-set vaques i les cridava pel seu nom: *ellas sí que son agradecidas, no como las personas*. I l'A. que caminava (i ballava) amb una cervesa a la mà i amb la bandera de Brasil penjant mentre m'explicava que *en mi peluquería de Málaga peinando a los otros reparto felicidad*. I quan el sol d'agost ens queia a sobre i el proper poble s'insinuava a l'infinit, em va regalar una lliçó d'optimisme: *cuando llegemos no se qué comeré, pero seguro que estará buenísimo*).

Caminant m'he vist fugint de les pedres que em persegueixen (o soc jo que les persegueixo a elles?). M'he vist carregant dins la motxilla (i l'ànima) més pesos dels que necessito, fins que vaig conèixer en un poble de set habitants la Delfina, una pastora de setanta-vuit anys a qui a ple agost li vaig regalar el meu sac d'hivern i potser ella a l'hivern el regalarà a algú altre. M'he vist escrivint això: "Valent qui a la vida sàpiga avançar amb el que és imprescindible. Qui es permeti deixar anar i deixar-se anar. Qui vagi allà on la seva intuïció l'envii, per molt que hagi de creuar la intempèrie sol, com un boig. Qui sigui capaç de no trair-se a ell mateix, ni boicotejar-se per por. Qui esquivi el soroll asfixiant dels altres i sigui fidel a les seves passes, al seu impuls, a aquella veu".

Caminant m'he apropat a la urgència de viure. Perquè he comprovat que tot se'n va: el bosc més bonic, la nit més estrellada, les converses amb persones que s'han obert de bat a bat (i amb qui he gosat compartir alguna cosa de mi). M'he trobat davant la sensació vertiginosa de veure que tot neix, es viu i desapareix. Que hi ha persones i moments que per molt que te'ls estimis no els pots retenir. I au, peregrina, ves i a veure què trobes una mica més enllà.

Caminant m'he preguntat de què fujo. Potser de mi, de la por de fer-me vella de cop sense haver viscut prou. De la mania de fer-me la traveta a mi mateixa. De les paranoies acaparadores que t'acaben consumint i empetitint, fins que arriba un moment en què no goses fer, ni dir, ni ser. I et converteixes en la teva pròpia pedra, i ja em diràs com l'(t)'esquivaràs. Busco, potser, sentir-me lliure, permetre'm trobar.

Per què marxo sola? Perquè és un exercici amb què (jo davant del món) m'adono que la vida és inabastable. Que podria tornar a començar a qualsevol lloc, perquè a qualsevol lloc hi ha persones i coses que valen la pena. Un exercici en què veus que si tries quedar-te en aquest poble passaran unes coses, i si tries continuar, unes altres. I ets tu qui decideixes què fas. Que no ho pots controlar tot ni tot és com et penses, i que, passi el que passi (si et quedes tirada, si t'enrabies amb algú, si cau una tempesta i no saps ni on ets), sempre et tindràs a tu mateixa. Que la gràcia de fer camí no només és arribar a algun lloc del món, sinó també en alguna part de mi.

